



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců JUDr. Blaženy Škopkové a Mgr. Vladimíra Soukupa ve věci

žalobce: **L R**, narozený dne [redacted]  
bytem T [redacted], P [redacted]  
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Záhumenským  
sídlem Burešova 6, 602 00 Brno

proti  
žalované: **M H**, narozená dne [redacted], IČO: [redacted]  
místem podnikání S [redacted], P [redacted]  
zastoupená advokátem JUDr. Markem Dvořákem  
se sídlem nám. T. G. M. 1, 261 01 Příbram I

**o uveřejnění doplňující informace**

o ochranu osobnosti s návrhem na náhradu nemajetkové újmy, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 23. srpna 2017, č.j. 12 C 158/2016-346

**takto:**

I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.

II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 9 591 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované.

**Odůvodnění:**

1. Ve shora označené věci se žalobce domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaslat mu do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku písemnou omluvu následujícího znění: „*Vážený pane R [redacted], mým protiprávním jednáním spočívajícím v porušení povinnosti mlčenlivosti v trestním řízení vedeném Okresním soudem v Příbrami pod sp. zn. 1 T 228/2013 (a Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 13 To*

Shodu s prvopisem potvrzuje Smíšek Martin

443/2014), a v trestním řízení vedeným Okresním soudem v Příbrami pod sp. zn. 4 T229/2011 (a Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 11 To 183/2014 a sp. zn. 11 To 392/2013, Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 11 Tdo 1499/2015), došlo k neoprávněnému zásahu do Vašeho práva na ochranu osobnosti. Za toto se Vám omlouvám.“ a ve stejné lhůtě mu nahradit újmu ve výši 1 000 000 Kč.

2. Žalobu žalobce opřel o žalobní tvrzení, podle nichž žalovaná uzavřela smlouvu o poskytování daňového poradenství se společností AWIN REAL s.r.o., jejímž ██████████ byl žalobce. Tím jí vznikla zákonná povinnost mlčenlivosti o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděla v souvislosti s výkonem daňového poradenství pro uvedenou společnost. Tu porušila v trestním řízení vedeném Okresním soudem v Příbrami pod sp. zn. 1 T 228/2013 (a Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 13 To 443/2014). Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 9. 9. 2014, č.j. 1 T 228/2013-504, byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a přečinu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby a odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 roků se zařazením do věznice s ostrahou. Jak Okresní soud v Příbrami uvedl, stalo se tak „...především na základě výpovědi účetní společnosti Ing. M██████ H██████“. Žalovaná tak porušila svou povinnost mlčenlivosti, když jako svědek vypovídala při hlavním líčení dne 6. 3. 2014 a soudu sdělila, že „...účetnictví a daňové doklady společnosti AWIN REAL s.r.o. nebyly v pořádku, stejně tak jednoznačně uvedla, že veškeré doklady jí osobně předával obžalovaný, maximálně něco po někom ze zaměstnanců poslal. Zároveň svědkyně jednoznačně uvedla, že její práce jako účetní nespočívala v tom, že bude prověřovat zákonnost daňových dokladů, které jí obžalovaný předložil“. Krajský soud v Praze v rozsudku z 30. 12. 2014, sp. zn. 13 To 443/2014, upozornil, že ze strany žalované došlo k porušení povinnosti mlčenlivosti: „Argumentuje-li okresní soud v neprospěch obžalovaného výpovědi svědkyně Ing. H██████, pak přehlédl, že tato svědkyně pracovala pro společnost AWIN REAL s.r.o. jako daňová poradkyně, a proto podle § 99 odst. 2 tr. řádu s přihlédnutím k § 6 odst. 8 zákona o daňovém poradenství č. 523/1992 Sb. platí zákaz jejího výslechu, neboť je povinna zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděla v souvislosti s výkonem daňového poradenství s tím, že této povinnosti, a to i pro účely trestního řízení, ji může zprostit pouze klient svým prohlášením, avšak i v tomto případě je daňový poradce povinen zachovat mlčenlivost, pokud je to v zájmu klienta. Jakkoli ustanovení § 99 odst. 3 tr. řádu stanoví, že uvedený zákaz výslechu se nevztahuje na svědeckou výpověď týkající se trestného činu, stran něhož má svědek oznamovací povinnost podle trestního zákona, nezabýval se okresní soud ani tím, zda právě ve vztahu k žalovanému trestnému činu daňová poradkyně onu oznamovací povinnost (§ 368 tr. zákoníku). Jestliže okresní soud tuto zásadní otázku před výslechem svědkyně Ing. H██████ nevyřešil a následně o její svědectví opřel skutková zjištění, je řízení před soudem zatíženo procesní vadou.“ Následně byl žalobce zproštěn obžaloby poté, co Okresní soud dospěl k závěru, že z důvodu povinnosti mlčenlivosti není možné provést výslech žalované (přihlížet k němu), přičemž ostatní svědecké výpovědi ani jiné důkazy k prokázání viny žalobce nebyly dostačující. Obdobného porušení zákonné povinnosti mlčenlivosti se žalovaná podle žalobce dopustila již v trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 4 T 229/2011 (a Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 11 To 183/2014 a sp. zn. 11 To 392/2013, a Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 11 Tdo 1499/2015). Z rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 11. 12. 2012, č.j. 4 T 229/2011-1409, plyne, že žalovaná v dané věci vypovídala a tím porušila svou zákonnou povinnost: „Svědkyně Ing. M██████ H██████, která pro firmu AWIN REAL s.r.o. zpracovávala účetnictví, zejména uvedla, že v účetnictví byla celá řada nevyřešených problémů, jako pokladna, půjčky, nedohledatelné úbrady, nespárované úbrady, zálohy. Jediné, co bylo v pořádku, byly mzdy. Společnost měla celou řadu neuhrazených závazků po době splatnosti, tento poměr se zvyšoval.“
3. Žalobce připomněl, že povinnost mlčenlivosti daňových poradců upravuje ust. § 6 odst. 9 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců ČR (do 31. 12. 2010 ji upravovalo ust. § 6 odst. 8 zák. č. 523/1992 Sb.), dále Etický kodex Komory daňových poradců ČR v bodě 4 a o povinnosti mlčenlivosti byla žalovaná poučena např. i policejním orgánem při podání vysvětlení dne 29. 4. 2011, stejně tak i soudem u hlavního líčení. Žalobce žalovanou povinnosti mlčenlivosti pro účely výše uvedených trestních řízení nezprostil. Argumentace

žalované, že nedošlo ke vzniku újmy, jelikož měla povinnost mlčenlivosti ke společnosti, jejímž žalobce byl, nic nemění na odpovědnosti žalované za újmu způsobenou žalobci. Pokud by žalovaná splnila svou zákonnou povinnost mlčenlivosti, žalobce by byl obžaloby zproštěn v mnohem kratším čase. Namísto toho však musel absolvovat trestní řízení v rozsahu 936 dnů, tedy více než 31 měsíců, přičemž se neustále obával, že bude muset vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 5ti let. V důsledku uvedeného trestního řízení bylo negativně zasaženo do jeho soukromého a osobního života. Řízení pro něj představovalo zátěž psychickou i finanční a negativně zasáhlo do jeho cti a dobré pověsti. V důsledku trestního stíhání došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu, což se následně projevilo i v problému s hledáním práce. Žalobce po žalované žádal příslib, že v budoucnu již nebude porušovat svou zákonnou povinnost mlčenlivosti vůči jeho osobě, zaslání písemné omluvy a s ohledem na závažnost porušení, kterých se žalovaná dopustila opakovaně, požadoval, aby mu byla poskytnuta peněžitá satisfakce za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 1 000 000 Kč. Žalovaná nejenže odmítla poskytnout přiměřené zadostiučinění ve formě omluvy a peněžitého odškodnění, ale nebyla ani ochotna příslibit, že k obdobnému jednání již nepřistoupí.

4. Finanční odškodnění žalobce nepožaduje za podání vysvětlení dne 29. 4. 2011 v rámci 1. trestního stíhání, ale za to, že žalovaná jako svědek vypovídala při hlavním líčení dne 6. 3. 2014 (v rámci 2. trestního stíhání). Policii a soudům poskytla nejen informace, které se dozvěděla v souvislosti s výkonem účetních činností, které povinnost mlčenlivost nekryje, ale i informace, které se dozvěděla v souvislosti s výkonem povolání daňové poradkyně. To, že žalovaná poskytovala žalobci služby daňového poradce, plyne z jí vystavených faktur, kde se uvádí, že jsou vystavovány mj. za „daňové poradenství“, z plné moci z 25. 3. 2009, jíž žalobce zplnomocnil žalovanou ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2008 a z daňového přiznání z roku 2008, v němž žalovaná uvedla, že je „daňový poradce“. Podle protokolu z hlavního líčení ze dne 25. 6. 2015, žalobkyně uvedla: „povinnost mlčenlivosti mám...“, byla si tedy vědoma, že poskytovala žalobci služby i jako daňová poradkyně.
5. Žalobce podal na žalovanou stížnost ke Komoře daňových poradců ČR. Dne 7. 11. 2016 mu bylo k telefonickému dotazu sděleno, že o ní zatím nebylo rozhodnuto. Žalobce se netají skutečností, že se obrátil i na ministerstvo se žádostí o odškodnění. Jedná se však o dva rozdílné nároky, kdy jeden je odůvodněn nezákonným rozhodnutím (usnesením o zahájení trestního stíhání) a druhý porušením povinnosti mlčenlivosti. Navíc i újma, která je odškodňována, je rozdílná. Zatímco ministerstvo odškodňuje imateriální újmu vzniklou v souvislosti s existencí samotného trestního stíhání, po žalované žalobce požaduje odškodnění újmy vzniklé v důsledku porušení povinnosti mlčenlivosti. Důsledkem porušení povinnosti mlčenlivosti nebylo zahájení trestního stíhání, ale v důsledku toho se vyvíjelo jinak, než by tomu bylo, pokud by žalovaná své zákonné povinnosti dostála. Ministerstvo navíc není schopno poskytnout žalobci stejné odškodnění jako žalovaná - omluvu za porušení povinnosti mlčenlivosti.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se účastníci se znají cca od roku 2003, kdy žalovaná hledala inzerátem nové klienty a pro žalovaného jako fyzickou osobu pak provedla služby spočívající v pomoci při kontrole jednoduchého účetnictví. Spolupráce s žalobcem byla mimořádně komplikovaná a složitá. Žalobce již tehdy nedodržel dohodnutá pravidla, proto byla spolupráce ukončena.
7. Posléze žalobce vyhledal žalovanou znovu s žádostí o vedení účetnictví jeho společnosti GOMI s.r.o. (formálně byla tato společnost vedena O [redacted] D [redacted], fakticky ji řídil žalobce) a následně AWIN REAL s.r.o. Žalovaná přijala, vedení účetnictví obou společností ale trvalo cca 2 roky a k 30. 9. 2009 byly předány veškeré účetní doklady obou společností žalobci s podrobným komentářem všech zjištěných nedostatků a s předávacími protokoly. Problémy byly stejné jako u fyzické osoby - nedodávání všech podkladů nutných pro správné zaúčtování a inventury účtů, mlžení o skutečnostech, které by účetní měly být známy atd. Žalovaná vyvíjela tlak na zajištění správnosti dodávání podkladů, poté byla rozvázána spolupráce, a to na žádost žalobce, kterému

se žalovanou nastavené podmínky spolupráce nelíbily. Dodnes žalobce, resp. jím řízené společnosti, dluží žalované za výkon účetních služeb cca 16 tis. Kč, které již žalovaná odepsala.

8. Žalovaná akcentovala, že je spořádaná podnikatelka, má cca 60 klientů na zpracování účetnictví, podniká od 90. let bez problému, má již cca 20 zaměstnanců. Má v účetní obci velmi dobrou pověst. Zaměstnává dokonce dceru žalobce I. R. Naopak žalobce je v příbramském podnikatelském prostředí osobou se značně kontroverzní pověstí. Na 2 společnosti, které , byl prohlášen konkurz - SIOS s.r.o. a AWIN REAL s.r.o. V konkurzu skončila i žalobcem fakticky řízená společnost GOMI s.r.o. Jeho bydliště je na ohlašovně městského úřadu, byl opakovaně trestně odsouzen (mimo odsouzení níže uvedena). Poté, co žalobce oslovil žalovanou dopisem z 30. 5. 2016, vyžádala si trestní rozsudky a zjistila následující průběh trestních řízení:

První trestní řízení:

OS PB rozsudek č.j. 4 T 229/2011-1409 z 11.12.2012	- žalobce odsouzen na 2 roky
KS PH usnesení č.j. 11 To 392/2013-1472 z 31.10.2013	- rozsudek zrušen a věc vrácena
OS PB rozsudek č.j. 4 T 229/2011-1503 z 21.1.2014	- podmíněně odsouzen na 3 roky
KS PH rozsudek č.j. 11 To 183/2014-1596 z 3.7.2014	- odvolání zamítnuto
NS ČR usnesení 11 Tdo 1499/2015-29 z 2.3.2016	- dovolání odmítnuto

Druhé trestní řízení:

OS PB rozsudek č.j. 1 T 228/2013-504 z 9.9.2014	- žalobce odsouzen na 5 let
KS PH usnesení č.j. 13 To 443/2014-541 z 30.12.2014	- rozsudek zrušen a věc vrácena
OS PB rozsudek č.j. 1 T 228/2013-639 z 6.1.2016	- žalobce zproštěn

9. Z uvedeného přehledu plyne, že žalobce byl v prvním trestním řízení pravomocně odsouzen za spáchání zločinu podvodu pro 16 dílčích útoků, kterými způsobil 16ti poškozeným škodu ve výši 693 690 Kč. Žalovaná byla v tomto řízení svědkyní, avšak se zcela okrajovou rolí, přičemž soud v rámci odůvodnění ani s její výpovědí nijak příliš neoperuje a za stěžetí usvědčující důkazy považuje výpovědi bývalých zaměstnanců, nalézací a vykonávací rozhodnutí proti společnosti AWIN REAL s.r.o. a ostatní listinné důkazy. Je tedy zřejmé, že žalovaná žalobci nemohla v tomto řízení způsobit svým počínáním jakoukoli újmu.
10. Ve druhém trestním řízení byl žalobce skutečně obžaloby zproštěn, avšak nikoliv díky tomu, že by rozhodujícím důvodem byla výpověď žalované. U druhého trestního řízení bude na žalobci, aby prokázal, že žalobkyně pro něho vykonávala služby daňového poradenství, při kterém se měla dozvědět určité informace, a že vůči těmto získaným informacím měla uloženu povinnost mlčenlivosti. Žalovaná je totiž sice daňovou poradkyní, ale zároveň je účetní s živnostenským oprávněním „Činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence“. Informace, které poskytla policii a soudům, byly informace, které se dozvěděla v souvislosti s výkonem účetních činností, které povinnost mlčenlivost nekryje. Poskytování daňového poradenství neplyne ani z faktury č. 137 z 15.8.2009. Je na ní jen obecný text, který žalobkyně vypisovala na faktury. Pokud trestní soudy vyhodnotily činnost žalované jako činnost daňové poradkyně, bylo to jen pro to, že si neuvědomily pro daňového a účetního laika nezřetelnou dělící linku mezi těmito dvěma povoláními. Na rozdíl od daňového poradenství není činnost účetních a účetních poradců regulována žádným speciálním zákonem, tudíž se řídí živnostenským zákonem. Živnostník nemá uloženu žádnou zvláštní povinnost mlčenlivosti, naopak je povinen orgánům informace poskytnout. I pokud by bylo prokázáno, že žalovaná žalobci poskytovala daňové poradenství, i tak by se mlčenlivost vztahovala jen na činnosti daňového poradce a nikoli na činnosti účetní. V trestním řízení byly žalované kladeny otázky jako účetní, nikoli jako daňové poradkyně. K odsouzení v druhém trestním řízení nedošlo též proto, že nebyly dohledány účetní doklady společnosti, proto soud musel použít zásadu „v pochybnostech ve prospěch“.
11. Není ovšem pravdou, že by na zahájení trestního stíhání a odsouzení žalobce ve druhém trestním řízení měla zásadní vliv výpověď žalobkyně učiněná při hlavním líčení dne 6. 3. 2014. Úkony trestního řízení byly započaty na základě trestního oznámení, které podal Finanční úřad v Příbrami dne 29. 1. 2013 na základě jím provedené daňové kontroly na DPH za období 1., 3.

a 4. čtvrtletí 2009 a ledna až března 2010 a Daně z příjmu právnických osob za období 2008-2009. S tímto daňovým řízením z roku 2011 neměla žalovaná nic společného, v té době služby společnosti AWIN Real již neposkytovala. Dne 3. 4. 2013 podalo Krajské státní zastupitelství v Praze podnět Okresnímu státnímu zastupitelství v Příbrami k prověření možného spáchání dalšího trestného činu v souvislosti s neodváděním plateb na sociální a zdravotní pojištění zaměstnanců, o čemž se Krajské státní zastupitelství dozvědělo z titulu probíhajícího insolvenčního řízení. Následně byl žalobce obviněn ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby za období let 2008-2010 a ze spáchání přečinu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby za období let 2007-2011. Až do podání obžaloby (22. 12. 2013) nebyla žalovaná kontaktována a nebylo po ní čehokoli požadováno. Z toho plyne, že její svědectví mělo jen okrajový význam a obžaloba byla postavena na jiných důkazech. Jediné, co se ve vztahu k žalované za vyšetřování stalo, bylo to, že policejní orgán vložil do spisu protokol o podání vysvětlení (tedy nikoli protokol o výslechu) z 29. 4. 2011, které učinila žalovaná v předchozím trestním řízení, jež skončilo pravomocným odsouzením žalobce v řízení 4 T 228/2011. Pokud policejní orgán vzal pouze kopii vysvětlení žalované z jiného řízení do daného řízení, měl její výpověď za okrajovou. Naopak 10 jiných svědků policie vytěžila napřímo. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaná podání obžaloby svým jednáním nezapříčinila. Ve stadiu řízení před soudem byla žalovaná soudem jako svědek předvolána. Stalo se tak v hlavním líčení dne 6. 3. 2014. Ani tento její výslech nezapříčinil odsouzení žalobce.

12. Žalovaná zdůraznila, že svědkovi se musí z úřední povinnosti dostat náležitého poučení k jeho výpovědi. Trestní soud musí nejprve posoudit, zda se na svědka nevztahuje zákaz výpovědi ve smyslu § 99 trestního řádu (dále jen „TŘ“). Pokud dojde k tomu, že nevztahuje, musí jej dále poučit ve smyslu § 100 a § 101 TŘ. Komentář k trestnímu řádu (CH Beck, Šámal, 7. vydání, str. 1450-1451) uvádí: „K zákazů výslechu musí orgán činný v trestním řízení přiblížit z úřední povinnosti, tj. svědek nesmí být vyslýchán, pokud nebyl zproštěn povinnosti zachovat v tajnosti okolnosti týkající se utajovaných informací chráněných podle zvláštního zákona anebo nebyl zproštěn státem uložené nebo uznané povinnosti mlčenlivosti, a to i kdyby sám chtěl vypovídat“ ... „Svědka musí být předtím, než učiní výpověď, poučen o zákazu výslechu, přičemž obsah poučení je třeba zachytit do protokolu (§ 55 odst. 1 písm. e/). Pokud platí ve vztahu ke svědkovi zákaz výslechu, znamená to, že sice není povinen vypovídat, ale je povinen dostavit se na předvolání ke výslechu a může být nucen ke splnění této povinnosti [viz komentář pod bodem 9 k § 97]. Jen tak bude totiž zpravidla možno zjistit, zda jsou splněny podmínky zákazu výslechu podle § 99, popřípadě v jakém rozsahu. Existenci skutečností, odůvodňujících zákaz výslechu, posuzuje příslušný orgán činný v trestním řízení samostatně jako předběžnou otázku (§ 9 odst. 1)“. Při hlavním líčení konaném dne 6. 3. 2014 se soud (předseda senátu) rozhodl žalovanou jako svědkyni vyslechnout. Poučení podle § 99 TŘ do protokolu neučinil. To lze vysvětlit buď tak, že předseda senátu pochybil, anebo vyslechl žalovanou nikoli jako daňovou poradkyni, ale jako účetní, která povinnost mlčenlivosti nemá. Konkrétně se počátek výslechu žalované ze dne 6. 3. 2014 udál takto:

*předseda senátu: Víte, v jaké věci budete vypovídat?*

*žalovaná: Nevím.*

*předseda senátu: Znáte obžalovaného?*

*žalovaná: Ano.*

*předseda senátu: Pan obžalovaný R. [REDAKCE] je obžalován ze spáchání jednak zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a jednak přečinu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby u společnosti Awin Real s.r.o. za období 2009-2011. V této věci budete slyšena jako svědek. Jako taková máte povinnost vypovídat pravdu, nic nezamlčovat, výpověď můžete odeprít pouze v případě, že byste se jí dopustila nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám vám blízkým. Samozřejmě pokud byste byla nějak příbuzná s obžalovaným, nemusíte vypovídat. Pak vás poučuji o tom, že vaše výpověď je jedním z důkazů v tomto líčení a pokud byste podala nepravdivou nebo neúplnou výpověď, mohla byste se dopustit trestného činu křivé výpovědi. Rozuměla jste poučení?*

*žalovaná: Ano.*

*předseda senátu: Jste nějak příbuzná s obžalovaným?*

Shodu s prvopisem potvrzuje Smíšek Martin

*žalovaná: Ne.*

*předseda senátu: Dobře, takže jako svědek jste povinna vypovídat.*

13. Žalovaná není znalkyní trestního práva a musela se tak plně spolehnout na to, jakého poučení se jí od předsedy senátu dostalo. Předseda senátu věděl, že je žalovaná i daňovou poradkyní, tudíž věděl o teoretické existenci možného zákazu výpovědi. Jelikož zákaz výpovědi je třeba posoudit ex offio, nikoli k námitce vyslychaného, nelze žalované přičítat jakékoli pochybení. Též nelze odhlédnout od toho, že výsledku žalované byl přítomen žalobce a jeho obhájce, kteří mu bez sebemenší námítky přihlíželi. Pokud by skutečně existoval zákaz výpovědi, nic jim nebránilo proti němu zasáhnout. Nadto v řízení sp. zn. 4 T 229/2011, o němž žalobce udává, že za ně újma způsobena nebyla, byla žalovaná slyšena jako svědkyně též. Toto řízení skončilo pravomocným odsouzením žalobce. V něm žalovaná podala dne 29. 4. 2011 vysvětlení ve smyslu § 158 odst. 6 TR, které bylo následně bez jejího vědomí převzato do spisu 1 T 228/2013, a dále byla vyslechnuta při hlavním líčení dne 26. 9. 2012 za přítomnosti žalobce a jeho advokáta. Proti tomuto výsledku opět žalobce cokoli nenamítal. Následně byl tento rozsudek přezkoumán 11. senátem Krajského soudu v Praze, který nedovodil zákaz výpovědi žalované. Rozsudek Krajského soudu byl dále přezkoumán Nejvyšším soudem ČR (sp. zn. 11 Tdo 1499/2015) a dokonce celé řízení Ústavním soudem ČR (sp. zn. IV. ÚS 1352/2016), kdy ani jeden ze soudů neshledal žádné pochybení. To dokládá, že názor senátu 13 To je osamoceným názorem jednoho z trestních senátů Krajského soudu. Nelze přehlédnout ani to, že obžaloba měla 2 separátní části. Část A týkající se trestného činu krácení daně a část B týkající se trestného činu neodvedení sociálního pojištění. Žalovaná, jako účetní, vypovídala pouze k první části obžaloby. Ke druhé části se nevyslovovala vůbec. Žalobce byl nakonec zproštěn v obou částech, byť se závěr krajského soudu o zákazu výpovědi vztahoval jen k první části obžaloby. Usnesením č.j. 13 To 443/2014-541 krajský soud nezprostil žalobce obžaloby rovnou, ale uložil okresnímu soudu celou řadu úkolů, které je třeba dále v dokazování splnit k posouzení viny žalobce, kdy nová výpověď žalované byla jen jedním z nich. Pokud by to bylo tak jednoznačné, jak tvrdí žalobce, rovnou by krajský soud přistoupil ke zproštění obžaloby.
14. Žalovaná předpokládá, že žalobce podal žádost o náhradu za neoprávněné stíhání k Ministerstvu spravedlnosti ČR ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., kde vyjma nákladů spojených s obhajobou mohl požadovat i náhradu nemajetkové újmy. Pokud nepožádal, jen těžko může cokoli chtít po žalované. Pokud požádal, chce nyní po žalované nárok podruhé. Správně však žalobce před soud být postaven vůbec neměl. Pokud postaven byl, nese za to odpovědnost stát. Jak plyne z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR sp. zn. 4 Afs 210/2014-57 z listopadu 2015, který se přihlásil k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (Jussila proti Finsku, stížnost č. 73053/01; Engel a ostatní proti Nizozemí, č. 5100/71; Bendenoun proti Francii, č. 12547/86; J.J. proti Nizozemí, č. 21351/93; A.P., M.P. a T.P. proti Švýcarsku, č. 19958/92; J.B. proti Švýcarsku, č. 31827/96; Ferazzini proti Itálii, stížnost č. 44759/98; Janosevic proti Švédsku, č. 34619/97; André a další proti Francii, č. 18603/03; Ruotsalainen proti Finsku, č. 13079/03; Segame proti Francii, č. 4837/06; Julius Kloiber Schlachthof GmbH a další proti Rakousku, č. 21565/07; Lucky Dev proti Švédsku, č. 7356/10; Nykánen proti Finsku, č. 11828/11), daňový subjekt nemůže být postaven před trestní soud, pokud mu byla již dříve udělena sankce v daňovém (správním) řízení. Pokud mu sankce udělena byla, musí být obžaloby zproštěn, neboť by jinak šlo o dvojí trestání toho samého.
15. Pro případ, že by soud došel k závěru, že žalovaná zasáhla do práv žalobce, vznesla ve smyslu ust. § 612 a § 620 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“) námitku promlčení majetkového nároku žalobce, neboť jak plyne z jím předloženého úředního záznamu KRPS-24763-83/TČ-2010-011181, toto vysvětlení bylo podáno dne 29. 4. 2011 a žaloba byla podána v srpnu 2016. Žalovaná uvedla i to, že stížnost žalobce na žalovanou ke Komoře daňových poradců ČR ze dne 24. 8. 2016 byla pro její nedůvodnost zamítnuta.

16. Soud I. stupně napadeným rozsudkem zamítl žalobu v části, již se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaslat žalobci písemnou omluvu následujícího znění: „*Vážený pane R [REDAKCE], mým protiprávním jednáním spočívajícím v porušení povinnosti mlčenlivosti v trestním řízení vedeném Okresním soudem v Příbrami pod sp. zn. 1 T 228/2013 (a Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 13 To 443/2014), a v trestním řízení vedeném Okresním soudem v Příbrami pod sp. zn. 4 T 229/2011 (a Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 11 To 183/2014 a sp. zn. 11 To 392/2013, Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 11 Tdo 1499/2015), došlo k neoprávněnému zásahu do Vašeho práva na ochranu osobnosti. Za toto se Vám omlouvám.*“ (výrok I.) i v části, již se žalobce domáhal, aby bylo žalované uloženo nahradit mu ve stejné lhůtě újmu ve výši 1 000 000 Kč (výrok II.) a žalobci uložil povinnost nahradit žalované na účet jejího právního zástupce náklady řízení v celkové výši 39 264,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).
17. Podle odůvodnění tohoto rozsudku soud I. stupně při svém rozhodování vycházel ze spisů Okresního soudu v Příbrami sp. zn. 1 T 228/2013, zejména z protokolu o hlavním líčení ze dne 6. 3. 2014, a sp. zn. 4. T 229/2011, výpisu z živnostenského rejstříku žalované, stížnosti na výkon daňového poradenství, vyjádření Komory daňových poradců, předávacího protokolu ze dne 30. 11. 2009 za období od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008 a od 1. 7. 2009 do 30. 9. 2009, dále z předávacího protokolu z 11. 8. 2010 (zpracované mzdy a veškeré výkazy ke mzdám za rok 2009 a 2010), plné moci z 25. 3. 2009, e-mailové korespondence mezi účastníky od 12. 3. 2014 do 13. 3. 2014, daňového přiznání žalobce za rok 2005, smlouvy o daňovém poradenství z 31. 3. 2003, faktur č. 111 z 12. 7. 2007, č. 76 ze 13. 5. 2009 a č. 137 z 15. 8. 2009, na kterých je razítko daňové poradkyně, dopisu uvedeného finančního úřadu ze 17. 9. 2008, kde žalovaná píše, že je daňovou poradkyní, potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti žalobce za zdaňovací období roku 2006, daňových přiznání za roky 2004 a 2008, výsledku účastníků a svědků Z [REDAKCE] P [REDAKCE] a F [REDAKCE] T [REDAKCE].
18. Žalobce vypověděl, že díky trestnímu stíhání se mu rozpadly rodinné vazby, především s dětmi, ale i s bývalou manželkou. Přišel o práci a má problém najít si práci s ohledem na to, že nemá čistý trestní rejstřík. Navíc má omezenou pracovní schopnost, má lymfatické onemocnění. O důchodu nejedná, vzdal to. Žalovaná pro něj pracovala do roku 2009, v roce 2010 ještě dělala mzdy. Ve III. čtvrtletí roku 2009 ukončili spolupráci na vedení účetnictví. Proti žalobci žalovaná vypovídala negativně o ekonomické situaci jeho firmy. Při hlavním líčení dne 6. 3. 2014 jí otázky kladl. Žalovaná všude vypovídala, že je účetní, nikoliv že dělá daňové poradenství. Na porušení mlčenlivosti narazili až v odvolání spolu s obhájcem JUDr. Čápem. Stát ho poškodil tím, že ho bezdůvodně obžaloval, tak podával ještě návrh na odškodnění na ministerstvo. Nedokáže odpovědět na to, kdo ho poškodil. Má za to, že žalovaná, zaměstnanci a stát, resp. policie. Se svojí dcerou má špatné vztahy od roku 2014, ty se zhoršily ještě poté, co podal žalobu na žalovanou v této věci. Jeho dcera pracuje u žalované. Nevidí se ani se svojí vnučkou.
19. Žalovaná ve své výpovědi uvedla, že ani nevěděla, z jakých trestných činů je žalobce obviněný. V roce 2014 ho viděla až v soudní síni, kde jí kladl otázky a bylo jí jasné, že chce, aby v této věci vypovídala. O mlčenlivosti se s ním vůbec nebavila. Při výpovědi u hlavního líčení se nevyjadřovala k daňovým otázkám. Dcera žalobce u ní pracuje, přišla na ni exekuce, asi po dobu 7 let jí zůstávalo životní minimum. Velice to narušilo vztahy žalobce s jeho dcerou. Žalované je známo, že díky podnikání pana R [REDAKCE] má exekuce i jeho syn J [REDAKCE] a žije z životního minima. Na policii i u soudu byla vyslýchána jako účetní k účetním otázkám. Když přišla do jednací síně, soud ji poučil, žalobce i jeho obhájce jí kladli otázky, proto si myslela, že otázka nějaké mlčenlivosti již byla vyřešena. Žalobce jí týden poté, co byla vyslýchána při hlavním líčení, e-mailem napsal, že ji vyzve k výpovědi. V e-mailu ještě potvrdil, jaké otázky jí bude klást. Odepsala mu, že s ním komunikovat nebude. Žalovaná mu daňové poradenství v pravém slova smyslu neposkytovala, i když na fakturách má uvedeno „za vedení účetnictví“ a možná „daňové poradenství“, což je proto, že má v počítači má nastavenou formální masku na fakturu.

20. Provedenými důkazy zjistil soud I. stupně následující skutkový stav věci: Žalovaná má živnostenské oprávnění k vedení účetnictví i daňového poradenství. Pro žalobce začala pracovat na základě smlouvy ze dne 31. 3. 2003, kterou s ní uzavřel jako fyzická osoba, jejím předmětem bylo podepsání plné moci ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2002 v prodloužené lhůtě do 30. 6. 2003 a na základě zpracovaného účetnictví za rok 2002 sestavit daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2002. Smlouva byla platná do 31. 3. 2003. Účetnictví pro žalobce žalovaná prováděla i v roce 2004 a 2005, v roce 2008 a 2009 mu zpracovávala účetnictví pro Awin Real, s.r.o. a v roce 2007 a 2008 pro Gomi, s.r.o. V roce 2005 se žalobcem komunikovala pouze k určitým účetním otázkám na základě plné moci, smlouvu sepsanou neměli. Její firma také zpracovávala mzdy zaměstnanců žalobce. Spolupráce byla ukončena ve III. čtvrtletí roku 2009. Následně mu ještě zpracovávala mzdy za polovinu roku 2010. Poskytovala mu rady v souvislosti s daňovými doklady a podávala daňové přiznání. Předmětem smlouvy s Gomi, s.r.o. a Awin Real, s.r.o. bylo vedení účetnictví i poskytování daňového poradenství na vyžádání žalobce. Veškeré účetnictví žalovaná žalobci předala předávacím protokolem ze dne 30. 11. 2009, když spolupráce s ním byla ukončena ke dni 30. 9. 2009 a mzdovou agendu mu předala v roce 2010. Pro Awin Real, s.r.o. žalovaná pracovala na základě plné moci ze dne 25. 3. 2009, jejímž předmětem bylo zmocnění ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2008 do 30. 6. 2009. Plnou mocí ze dne 24. 3. 2005 ji žalobce zmocnil ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004 do 30. 6. 2005. Plnou mocí ze dne 20. 3. 2006 byla zmocněna firmou Awin Real ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2005 do 30. 6. 2006. Žalovaná tak pro žalobce a █████ firmy zpracovávala účetnictví, mzdovou agendu, přehledy na OSSZ a pro zdravotní pojišťovnu, což je výkon účetnictví, a poskytovala mu rady v souvislosti s daňovými doklady a podávala daňové přiznání. Běžně spolu komunikovali k účetním otázkám. V roce 2011 ji požádal finanční úřad o poskytnutí údajů z účetnictví žalobce a jeho firmy, a protože zjistila na Komoře daňových poradců, že finančnímu úřadu toto odmítnout nesmí, tak jim poskytla doklady a předala jim sestavy účetnictví na flash disku. Byly to ty samé sestavy, které poskytla žalobci. Poté ji kontaktovala v roce 2011 policie k předběžnému výsledku. Žalovaná pak byla vyslýchána v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 1 T 228/2013 u Okresního soudu v Příbrami, kdy byla při hlavním líčení dne 6. 3. 2014 slyšena jako účetní společnosti a uvedla, že její práce účetní nespočívala v prověřování zákonnosti daňových dokladů, a poskytla soudu informace, které se dozvěděla jako účetní. Žalovaná byla před trestním soudem poučena o povinnosti vypovídat, žalobce i jeho obhájce byli přítomni při jejím výsledku, nenamítali nic proti její výpovědi, dotazy kladl obhájce žalobce i samotný žalobce.
21. Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 9. 9. 2014, č.j. 1 T 228/2013-504, byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby a přečinu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby a byl odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let. K odvolání žalobce Krajský soud v Praze usnesením ze dne 30. 12. 2014, č.j. 13 To 443/2014-541, rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil s tím, že svědkyně Ing. H. █████ pracovala pro společnost jako daňová poradkyně a platil zákaz jejího výsledku dle § 99 odst. 2 trestního řádu s přihlédnutím k § 6 odst. 8 zákona o daňovém poradenství č. 523/1992 Sb., kdy byla povinna zachovat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděla v souvislosti s výkonem daňového poradenství s tím, že této povinnosti, a to i pro účely trestního řízení, ji může zprostit pouze klient svým prohlášením. Avšak i v tomto případě je daňový poradce povinen zachovat mlčenlivost, pokud je to v zájmu klienta. § 99 odst. 3 trestního řádu stanoví, že uvedený zákaz výsledku se nevztahuje na svědeckou výpověď týkající se trestného činu stran, u nichž má svědek oznamovací povinnost podle trestního zákona. Podle odvolacího soudu se okresní soud nezabýval ani tím, zda právě ve vztahu k žalovanému trestnému činu daňová poradkyně onu oznamovací povinnost má (§ 368 trestního zákoníku); tuto zásadní otázku před výsledkem svědkyně Ing. H. █████ nevyřešil a následně o její svědeckví opřel skutková zjištění. Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne



6. 1. 2016, č.j. 1 T 228/2013-639, byl žalobce obžaloby zproštěn. Soud zproštění odůvodnil tím, že není pochyb o tom, že k protiprávnímu jednání v této trestní věci došlo, o čemž jednoznačně svědčí provedené důkazy, nicméně v hlavním líčení chybí stěžejní důkaz v podobě výpovědi účetní společnosti Ing. M. H., o jejíž výpověď soud původně své rozhodnutí opřel. Soud musí respektovat povinnou mlčenlivost této účetní, která jí nebyla zbavena. Obžalovaný, přestože nebyl společnosti Awin Real, ji fakticky řídil, nicméně jeho obhajoba, že účetnictví společnosti neobstarával a nezajišťoval, když na to měl účetní, vyvrácena nebyla. Šetření FÚ v Příbrami prokazuje, že nebyla řádně odváděna DPH, ani daň z příjmu právnických osob společnosti Awin Real, s.r.o., nicméně chybí důkazy, že by to byl právě obžalovaný, kdo se snažil podvodně zkrátit daň či vylákat daňovou výhodu. Pokud jde o trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociálním zabezpečení a podobné povinné platby, bylo prokázáno, že OSSZ i příslušné zdravotní pojišťovny evidují dluhy na zdravotním a sociálním pojištění, nicméně žádným důkazem nelze prokázat, že obžalovaný jako plátce a zaměstnavatel měl k dispozici potřebné finanční prostředky, tedy zda příslušné částky ze mzdy svých zaměstnanců skutečně srazil a v rozporu se zákonem je neodvedl oprávněným příjemcům. Protože ve věci nastal stav důkazní nouze, byl obžalovaný žaloby zproštěn. Nebylo možno vypracovat znalecký posudek z oboru ekonomika, specializace účetní a daně, neboť podle příbranské znalkyně, Ing. Dagmar Sukdolákové, chybí účetní knihy.

22. Komora daňových poradců ČR ke stížnosti žalobce uvedla, že z dokumentace shromážděné v předběžném šetření nevyplývá, že by žalovaná při hlavním líčení dne 6. 3. 2014 porušila povinnost mlčenlivosti.
23. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle ust. § 81 odst. 1 a 2 a § 82 o.z., neboť žalobce opírá svůj nárok o tvrzené porušení mlčenlivosti ze strany žalované, které se mělo stát při hlavním líčení dne 6. 3. 2014. Soud se nejdříve zabýval tím, zda je naplněna základní podmínka odpovědnosti, tedy existence neoprávněného zásahu, který může vyvolat nemajetkovou újmu.
24. Soud I. stupně otázku případného porušení mlčenlivosti žalovanou posoudil tak, že žalovaná byla v předmětném trestním řízení vyslýchána jako účetní. Byla poučena trestním soudcem, že je povinna vypovídat. U žalované se nepředpokládá důkladná znalost trestního řádu, proto po zákonném poučení ze strany soudu vypovídala, přičemž vypovídala k účetním otázkám (o tom svědčí i záznam z protokolu o hlavním líčení ze dne 6. 3. 2014, kde je uvedeno, že žalovaná je vyslýchána jako svědkyně, a v odůvodnění rozsudku je uvedeno, že byla vyslýchána jako účetní společnosti). Při výslechu uvedla, že její práce účetní nespočívala v prověřování zákonnosti daňových dokladů. Soudu poskytla informace, které se dozvěděla jako účetní, nikoli daňová poradkyně. Účetní, na rozdíl od daňového poradce, není povinen zachovávat mlčenlivost. Žalovaná pro žalobce zpracovávala účetní doklady, mzdovou agendu, přehledy na OSSZ a zdravotní pojišťovnu, což je výkon účetnictví, a k těmto věcem při hlavním líčení vypovídala. Byly jí kladeny otázky jako účetní, nikoli jako daňové poradkyně, ty jí kladl sám žalobce i jeho obhájce. Žalobce dokonce sám uvedl, že žalovaná vypovídala v trestním řízení jako účetní k účetním otázkám, proto nepřikládal důraz povinnosti mlčenlivosti, nedokázal ani říci, kdo ho poškodil. Žalovaná nezavdala příčinu ani k zahájení trestního stíhání, to bylo zahájeno na základě trestního oznámení Finančního úřadu Příbram ze dne 29. 1. 2013. Ani podle závěru Dozorčí komise Komory daňových poradců ČR k nezákonné výpovědi ze strany žalované v trestním řízení vedeném pod sp.zn. 1 T 228/2013 nedošlo.
25. Protože v řízení nebylo prokázáno, že by se žalovaná dopustila neoprávněného protiprávního zásahu v podobě porušení mlčenlivosti při hlavním líčení dne 6. 3. 2014, jako základního předpokladu odpovědnosti, a tím k zásahu do osobnostní sféry žalobce, soud žalobu posoudil jako nedůvodnou a v celém rozsahu ji zamítl.
26. Podle ust. § 142 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) soud I. stupně rozhodl o povinnosti žalobce nahradit procesně úspěšné žalované na účet jejího právního zástupce náklady

řízení v celkové výši 39 264,50 Kč, sestávající z 9,5 úkonu po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), tj. 29 450 Kč + 10x paušální náhrada x 300 Kč, tj. 3 000 Kč + 21% DPH.

27. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce a nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že žalovaná byla v předmětném trestním řízení vyslýchána coby účetní a vypovídala k účetním otázkám, a tedy neporušila povinnou mlčenlivost, jíž je vázána coby daňová poradkyně. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, žalovaná v rozhodné době působila ve vztahu k žalobci, resp. jeho obchodní společnosti, současně jako daňová poradkyně i účetní. Nelze jednoznačně určit, které z informací nabyta jako účetní a které jako daňová poradkyně. Pokud se daňový poradce, který vůči stejnému daňovému subjektu působil rovněž coby účetní, dostal k určitým informacím v rozsahu jak účetních tak daňově poradenských služeb, spadají tyto informace logicky pod ochranu povinné mlčenlivosti daňového poradce. Pokud by existovala možnost tuto povinnou mlčenlivost obejít pouhým konstatováním, že v dané situaci státní orgány požadují sdělení informací nikoliv jako po daňovém poradci, ale jako účetním, znamenalo by to popření smyslu institutu povinné mlčenlivosti daňového poradce. Soud I. stupně navíc tento svůj závěr nedostatečně odůvodnil, když z jeho odůvodnění nijak nevyplývá, proč právě informace, které žalovaná poskytla trestnímu soudu v příslušném trestním řízení, považoval za informace nespádající do její povinné mlčenlivosti. Jakkoliv se u žalované důkladná znalost trestního řádu nepředpokládá, je nutno po ní, coby po osobě, která složila příslušné profesní zkoušky daňového poradce, požadovat důkladnou znalost podmínek povinné mlčenlivosti, a to včetně její aplikace v rámci trestního řízení. Hodnocení stanoviska Dozorčí komise Komory daňových poradců ČR provedené soudem I. stupně je založeno na nesprávné interpretaci tohoto stanoviska i průběhu příslušného trestního řízení. Je sice pravda, že v opětném řízení před soudem I. stupně již výpověď žalované nezazněla, to však nic nemění na faktu, že původně v trestním řízení vypovídala, aniž by byla zbavena povinné mlčenlivosti. Pokud by hned na začátku splnila svou zákonnou povinnost mlčenlivosti, byl by žalobce obžaloby zproštěn v mnohem kratším čase, přičemž právě v tom, že porušení této povinnosti ze strany žalované přímo vedlo ke zbytečnému prodloužení nezákonného trestního stíhání, žalobce spatřuje neoprávněný zásah do jeho osobnostní sféry.
28. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a nově rozhodl tak, že žalobě vyhoví, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
29. Žalovaná se ve svém vyjádření k odvolání především vymezila proti způsobu, jakým se žalobce prezentuje ve svém odvolání, kdy se v zásadě snaží tvrdit, že byl počestným podnikatelem, že v důsledku výpovědi žalované před soudem dne 6. 3. 2014 bylo zaviněno jeho stíhání a odsouzení a že žalovaná nehájlila jeho zájmy, dokonce se proti němu spolčila se státním zástupcem. K tomu je třeba uvést, že žalobce je pětinasobně trestně odsouzený podnikatel s nedobrou pověstí, trestní stíhání nebylo zapříčiněno výslechem žalované, zproštění obžaloby bylo zapříčiněno celou řadou skutečností, žalovaná se s nikým nespojovala a zájmy žalobce nepoškozovala, neboť to byl především žalobce, kdo ji svými otázkami při výslechu dne 6. 3. 2014 k odpovědím nabádal. Žalovaná vypovídala k otázkám účetním, vypovídala jako účetní a je nerozhodné, že byla i daňovou poradkyní. Žalobce ani neprokázal, že v rozhodném období (ke kterému se výpověď ze dne 6. 3. 2014 vztahovala) mu žalovaná poskytovala daňové poradenství, pouze útržkovitě předložil, že poskytovala v předchozích letech daňové poradenství jeho společnosti AWIN REAL. Okresní soud zprostil žalobce obžaloby na základě neschopnosti (nemožnosti) opatřit důkazy, které byly uvedeny na str. 8 zrušovacího usnesení krajského soudu, bohužel zproštění odůvodnil zejména zákazem výpovědi žalované a zcela zapomněl na to, že se mu nepodařilo splnit celou řadu úkolů, které dostal od krajského soudu. Ten se při vyslovení zákazu výpovědi žalované nechal zmást zdařile vedenou obhajobou obžalovaného, který začal na nemožnost výpovědi žalované upozorňovat až v odvolacím řízení, přičemž sám obžalovaný při hlavním líčení dne 6. 3. 2014 aktivně kladl žalované nejpodrobnější otázky ze všech zúčastněných a dával

tím jasný pokyn, aby žalovaná vypovídala a z logiky věci dával jasně najevo, že tímto jí teoretické mlčenlivosti zbavuje. Zákon o daňovém poradenství nehovoří o výslovném či písemném zbavení mlčenlivosti. Zbavit mlčenlivosti jde jakýmkoli projevem vůle a vůle se podle teorie vyjadřuje výslovně, konkludentně nebo tacitně. To, co žalovaná během výslechu řekla, byly ve své podstatě marginálie, kterými pouze opakovala to, co vyplývalo již z jiných důkazů. To, že soud uvedl v odůvodnění, že tato výpověď byla stěžejní, je sice pravda, ale pouze z toho vyplývá to, že obecné trestní či civilní soudy se v otázce daní plně neorientují.

30. Žalovaná má ovšem za to, že ani kdyby odvolací soud došel k tomu, že byla povinností mlčenlivosti vázána, nelze žalobě vyhovět. Žalobce totiž v průběhu řízení uváděl zásahy, kterých se žalovaná měla dopustit, poměrně chaoticky. Na jedné straně v žalobě tvrdí, že k nim mělo dojít 6. 3. 2014 při hlavním líčení, ve svých ostatních projevech, a zejména při vlastní účastnické výpovědi, uvedl, že k zásahu docházelo kontinuálně od roku 2010. V tomto jsou žaloba a tvrzení žalobce zmatečné. Buď k zásahu došlo 6. 3. 2014 a všechno to, co tvrdil, že se mělo stát před 6. 3. 2014, je nedůležité, anebo došlo k zásahům kontinuálně od roku 2010, a v tu chvíli je na místě námitka promlčení jeho nároku na finanční náhradu. Chaotickou argumentaci si žalovaná vysvětluje účelovostí žaloby, jejímž hlavním cílem je snaha žalobce si vydělat bez práce. V této souvislosti třeba poukázat na to, že žalobce je nezaměstnaný, je hlášen na úřadu práce, jsou proti němu a jím řízeným společnostem vedeny desítky exekucí, je vedeno souběžné řízení proti státu před Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 42 C 275/2016, kde žalobce zrcadlově tvrdí, že naopak za nezákonné stíhání může stát. Žaloba byla podána 2,5 roku poté, co mělo k zásahu dojít. Pokud byl zásah tak intenzivní, jak žalobce tvrdí, je jen těžko pochopitelné, že žaluje po 2,5 letech. V řízení sp. zn. 1 T 228/2013 byly projednávány dvě větve trestné činnosti žalobce. První – krácení daně, druhá - neodvedení plateb sociálního pojištění. Žalovaná vypovídala pouze k první větvi. Žalobce nebyl zproštěn obžaloby proto, že by výpověď žalované byla procesně nepoužitelná, ale proto, že se nepodařilo obstarat účetnictví. Bohužel trestní soud si ve svém odůvodnění jako důvod pro zproštění vybral právě to, že výpověď žalované byla procesně neúčinná. Pravým důvodem byla absence účetnictví, proto trestní soud žalobce zprostil i z druhé větve, byť k té žalovaná vůbec nevypovídala. Kdyby jediným důvodem byla výpověď žalované, zprostil by žalobce obžaloby už krajský soud. Též je třeba upozornit na účastnickou výpověď žalobce z května 2017. Na otázku, kdo jej poškodil, uvádí, že „*H[redacted], jeho zaměstnanci, stát a policie*“. Na otázku, co od koho vlastně požaduje na satisfakci, uvedl, že to vlastně ani neví. Neumí vysvětlit, proč žaluje zrovna částku 1 000 000 Kč. Dále uvedl, že jej trestní stíhání přivedlo do podnikatelských i rodinných problémů. V této souvislosti je vhodné poukázat na exekuční výpis společností a žalobce a na trestní rejstřík žalobce, který kontinuálně páchá trestnou činnost od roku 1981 až do roku 2011. Má celkem 5 odsouzení, z toho 4 úmyslná, mj. pojistný podvod a zpronevěru. Pokud byl tedy žalobce za takovéto závažné činy odsouzen již v minulosti, jak je možné, že následné trestné stíhání od roku 2013 by mu najednou tyto těžkosti způsobilo? Dále žalobce uvedl, že jeho dcera, která je u žalované zaměstnána, za něj splácí jeho dluhy, on sám jí to nesplácí a dcera je kvůli němu v exekuci, což je doklad toho, jakým způsobem se žalobce v reálném životě chová. V předmětném trestním řízení sp. zn. 1 T 228/2013 nebyla žalovaná slyšena v přípravném řízení. I to je důkazem, jak marginální její výpověď pro celkové řízení byla, a žalovaná nemohla ovlivnit, že žalobce byl stíhán, a není odpovědná ani za dobu, po kterou trestní řízení trvalo. Žalovaná je známá a počestná příbramská podnikatelka. Provozuje několik provozoven různého podnikatelského zaměření, zaměstnává cca 20 lidí, řádně za ně platí odvody, platí jim mzdy, platí daně. Není proti ní vedeno jakékoli soudní řízení (vyjma tohoto).
31. Žalovaná shrnula, že aby byl žalobce se svým nárokem úspěšný, musel by prokázat a) porušení mlčenlivosti, b) že tímto porušením došlo k zásahu do jeho osobnostní sféry, c) že tento zásah je natolik závažný, aby mu vznikl nárok na satisfakci v penězích. Tento souhrn se žalobci prokázat nepodařilo. I pokud by odvolací soud došel k závěru, že bylo zasaženo do jeho sféry, tak základním satisfakčním momentem je omluva. Nárok v penězích je pouze mimořádným nárokem

pro případ těch nejtěžších zásahů, a to zvláště za situace, kdy žalobce požaduje takovou sumu. S ohledem na všechny skutečnosti žalovaná navrhla odvolacímu soudu, aby rozsudek soudu I. stupně pro jeho věcnou správnost potvrdil.

32. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou, včas a obsahuje zákonem předvídané náležitosti (§ 201, § 202, § 204 odst. 1, § 205 o.s.ř.), přezkoumal v napadeném rozsahu rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, podle ust. § 212, § 212a odst. 1, 3, 5 o.s.ř.
33. Odvolací soud shledal, že soud I. stupně provedl v řízení potřebné dokazování, provedené důkazy správně hodnotil, zjistil z nich správné skutečnosti a na jejich základě dospěl ke správným závěrům o skutkovém stavu věci. Odvolací soud při svých závěrech o skutkovém stavu věci proto vychází z výsledků dokazování soudu I. stupně tak, jak je ve svém rozhodnutí správně popsal, a pro stručnost na rozhodnutí soudu I. stupně v těchto částech zcela odkazuje.
34. Odvolací námitce žalobce zpochybňující skutkový závěr soudu I. stupně, že žalovaná byla při hlavním líčení konaném dne 6. 3. 2014 vyslechnuta jako účetní k otázkám účetním a že jí tudíž povinnost mlčenlivosti nestíhala, přisvědčit nelze, neboť tento závěr vyplývá z provedených důkazů, je potvrzován i účastnickou výpovědí samotného žalobce a vyplývá i z toho, že předseda trestního senátu žalovanou poučil o její povinnosti vypovídat, byť věděl, že působí i jako daňová poradkyně. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani odůvodnění zrušujícího a zprošťujícího rozsudku vydaných v trestním řízení.
35. Soud I. stupně dospěl i ke správným závěrům právním. Nepochybil zejména, pokud spor mezi účastníky posoudil podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., neboť k tvrzenému porušení mlčenlivosti žalovanou mělo dojít při hlavním líčení konaném dne 6. 3. 2014.
36. Podle ust. § 81 odst. 1 o.z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.
37. Podle ust. § 81 odst. 2 o.z. ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
38. Podle ust. § 82 odst. 1 o.z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.
39. Tradičně je právní teorií i praxí dovozováno, že pro vznik zvláštních soukromoprávních odpovědnostních nároků z ochrany osobnosti musí být dány tyto obecné hmotněprávní předpoklady: existence zásahu, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení, nebo jen v ohrožení osobnosti člověka, neoprávněnost, resp. protiprávnost tohoto zásahu, existence příčinné souvislosti mezi zásahem a jeho neoprávněností. Nenaplnění kteréhokoliv z těchto předpokladů vznik odpovědnosti vylučuje. Neoprávněným zásahem je zásah do osobnosti fyzické osoby, který je v rozporu s objektivním právem, tj. s právním řádem. Některé zásahy, byť se zdánlivě jeví, že odporují objektivnímu právu, přesto nelze posuzovat jako neoprávněné. Podstatou je existence okolností vylučujících neoprávněnost zásahu. Okolnosti, které mají tyto právní následky a jež vycházejí z hodnocení závažnosti, významu a funkce vzájemně si kolidujících porovnávaných zájmů dotčené fyzické osoby na jedné straně a zvláštních veřejných zájmů na straně druhé, jsou buď obsaženy přímo v právních normách anebo z nich vyplývají. O neoprávněný zásah do osobnosti fyzické osoby nejde mj. tehdy, je-li zásah dovolen (resp. jeho možnost je předpokládána) zákonem, pokud nejsou překročeny zákonem stanovené meze. Jde o situace, kdy nad individuálními zájmy jednotlivých fyzických osob, do jejichž osobnosti je zasahováno, převládá závažnější, významnější a funkčně vyšší zvláštní veřejný zájem (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2004, č.j. 30 Cdo 1525/2004-68). Takový zásah do osobnostních práv zůstává povoleným za předpokladu, že se stal přiměřeným způsobem a zároveň není-li v rozporu s takovými oprávněnými zájmy fyzické

osoby, na kterých je třeba s ohledem na zajištění elementární úcty k důstojnosti její osobnosti za všech okolností bezpodmínečně trvat. Tato licence není dána tam, kde se jedná při posuzovaném zásahu proti osobnostním právům fyzické osoby dopustí excesu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1404/2006).

40. K tvrzenému zásahu do osobnostních práv žalobce mělo podle žaloby dojít výpovědí žalované v pozici svědka při hlavním líčení konaném dne 6. 3. 2014 u Okresního soudu v Příbrami ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 228/2013, a to tím, že žalovaná ve věci vypovídala, ač nebyla žalobcem zbavena mlčenlivosti.
41. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že v posuzovaném případě se žalovaná svojí výpovědí při shora označeném hlavním líčení porušení žádné povinnosti nedopustila, neboť vypovídala jako účetní pouze k otázkám týkajících se vedení účetnictví firmy žalobcem fakticky ovládané, její výpověď tak povinnosti mlčenlivosti nepodléhala. Navíc tak činila na základě poučení poskytnuté jí soudem, že je ve věci povinna vypovídat, které jí nepřísluší přezkoumávat. Jestliže jí soud vyzval, aby vypovídala s tím, že je tak povinna učinit, musel tak učinit po předběžném závěru, že je v takové pozici, v níž jí povinnost mlčenlivosti nestíhá. Případné pochybení trestního soudu nemůže být přičítáno k tíži žalované, která je povinna se poučením a výzvám soudu podrobit. Nelze přehlédnout ani to, že sám žalobce ve své účastnické výpovědi výslovně uvedl, že žalovaná vypovídala jako účetní a že tak činila i z jeho iniciativy, neboť on sám jí otázky aktivně kladl. Přitom ani on ani jeho obhájce v předmětné trestní věci proti tomu, aby byla žalovaná vyslýchána, nijak nebrojili. I odvolací soud je tedy přesvědčen, že žalovaná svojí svědeckou výpovědí v uvedeném hlavním líčení žádnou svoji povinnost neporušila, naopak toliko vykonávala svoji povinnost podat svědeckou výpověď. Již z tohoto důvodu nemůže odpovídat za žádnou újmu, která žalobci v důsledku trestního stíhání měla vzniknout. Nadto žalovaná svojí výpovědí trestní stíhání žalobce nezpůsobila (to bylo zahájeno již dříve na základě trestního oznámení podaného Finančním úřadem v Příbrami) a ani jeho průběh žádným způsobem neovlivnila (její výpověď byla pouze jedním z mnoha důkazů a v žádném případě důkazem klíčovým). Nelze přehlédnout ani to, že nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5ti let, který byl žalobci původně uložen, mu byl uložen jako trest souhrnný, tudíž nikoliv proto, že by k jeho uložení vedla svědecká výpověď žalované, ale proto, že již byl dříve za jiný trestný čin pravomocně odsouzen (zároveň byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 21. 2. 2014, sp. zn. 4 T 229/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2014, sp. zn. 11 To 183/2014).
42. Z uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek podle ust. § 219 potvrdil, když pochybení neshledal ani v závislém nákladovém výroku III.
43. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud za použití ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal v něm úspěšné žalované jejich náhradu v celkové výši (po zaokrouhlení 9 591 Kč sestávající ze 2 úkonů právní služby (vyjádření k odvolání a účast u jednání odvolacího soudu) po 3 100 Kč podle ust. § 7 bodu 5. za použití ust. § 9 odst. 4 písm. a) AT, 2 režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 AT, náhrady za 4 půlhodiny ztráty času po 100 Kč podle ust. § 14 odst. 3 AT, cestovného ze sídla právního zástupce v Příbrami k soudu do Prahy a zpět ve výši 726,48 Kč a 21% DPH ve výši 1 664,57 Kč podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.
44. Náklady řízení je žalovaný povinen uhradit žalobci v obecné pariční lhůtě (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám právní zástupkyně žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím

soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 2. května 2018

**JUDr. Hana L o j k á s k o v á v. r.**  
předsedkyně senátu